

Salauzta sirds un nožēlas pilns gars

Elders Brūss D. Porters
no Septiņdesmito kvoruma

Tie, kam ir salauzta sirds un nožēlas pilns gars, vēlas darīt visu, ko Dievs lūdz no viņiem bez pretošanās vai aizvainojuma.

Kā es mīlu elderu Džozefu F. Virtlinu! Dzejnieks Ridjards Kiplings 1897. gadā uzrakstīja šādus vārdus, brīdinājumu Britu impērijai attiecībā par lepnumu:

*Kņada un kliegšana beidzas.
Kapteiņi un karaļi mirst.
Bet joprojām paliek Tavs senais upuris,
Un pazemīgā un nožēlas pilnā sirds.*
(„God of Our Fathers, Known of Old,” *Hymns*, 80).

Kad Kiplings runāja par nožēlas pilno sirdi un *seno* upuri, iespējams, viņam prātā bija ķēniņa Dāvida vārdi 51. psalmā: „Upuris Dievam ir salauzts gars, salauzta un nožēlas pilna sirds” (19. p.). Dāvida vārdi parāda, ka pat Vecās Derības laikā Tā Kunga cilvēki saprata, ka to sirdis ir jāatdod Dievam, ka ar dedzināmiem upuriem vien nepietiek.

Upuri bija spēcīgs Mozus laikā, kas simbolizēja Mesijas Grēku Izpirkšanas upuri, kurš vienīgais spēja samierināt grēcīgo cilvēku ar Dievu. Kā mācīja Amuleks: „Lūk, šī ir tā pilnā likuma jēga, katrs sākums norāda uz to lielo un pēdējo upuri . . . Dieva Dēl[u]” (Almas 34:14).

Pēc Savas Augšāmcelšanās Jēzus Kristus paziņoja cilvēkiem Jaunajā Pasaulē:

„Jūsu ziedojumi un jūsu dedzināmie upuri ir jāizbeidz, jo Es nepieņemšu nevienu no [tiem] . . .

Un jūs upurēsīt Man kā ziedojumu salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu. Un, kas nāk pie Manis ar salauztu sirdi . . . to Es kristīšu ar uguni un ar Svēto Garu” (3. Nefijs 9:19–20).

Kas ir salauzta sirds un nožēlas pilns gars? Un kāpēc tas tiek uzskatīts par upuri?

Tāpat kā visās citās lietās Glābēja dzīve sniedz mums pilnīgu piemēru — kaut gan Jēzus Nacarietis bija pilnīgi bez grēka, Viņš izgāja cauri dzīvei ar salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu, parādot Savu paklausību Tēva gribai. „Jo Es esmu no debesīm nācis, lai darītu, nevis ko Es gribu, bet ko grib Tas, kas Mani sūtījis” (Jāņa 6:38). Saviem mācekļiem Viņš sacīja: „Mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs” (Mateja 11:29). Un, kad pienāca laiks maksāt beidzamo upuri, kurš bija daļa no Grēku Izpirkšanas, Kristus neatteicās izdzert rūgto biķeri, bet pilnībā pakļāvās Sava Tēva gribai.

Glābēja pilnīgā pakļaušanās mūžīgajam Tēvam ir pilnīgs piemērs salauztai sirdij un nožēlas pilnam garam. Kristus piemērs māca mums, ka salauzta sirds ir mūžīgās dievbijības simbols. Kad mūsu sirdis ir salauztas, mēs esam pilnībā atvērti Dieva Garam

un atzīstam savu atkarību no Viņa par visu to, kas mums ir, un par to, kas mēs esam. Šis nepieciešamais upuris ir lepnuma uzpurēšana visos tā veidos. Kā veidojams māls prasmīga veidotāja rokās, cilvēki ar salauztām sirdīm var tikt veidoti Mācītāja rokās.

Salauzta sirds un nožēlas pilns gars ir arī priekšnosacījumi grēku nožēlošanai. Lehijs mācīja:

„Tāpēc atpestīšana nāk iekš un caur Svēto Mesiju . . .

Lūk, Viņš ziedo Sevi kā upuri par grēku, lai izpildītu likuma prasības par visiem tiem, kam ir salauzta sirds un nožēlas pilns gars; un ne par vienu citu likuma prasības nevar tikt izpildītas” (2. Nefija 2:6–7).

Kad mēs grēkojam un vēlamies piedošanu, salauzta sirds un nožēlas pilns gars nozīmē pieredzēt „dievišķās skumjas”, kas nes grēku nožēlošanu (2. korintiešiem 7:10). Tas nāk, kad mūsu vēlme būt attīrītiem no grēka ir tik spēcīga, ka mūsu sirdis sāp no skumjām, un mēs tiecamies sajūst mieru ar mūsu Tēvu Debesīs. Tie, kam ir salauzta sirds un nožēlas pilns gars, vēlas darīt visu, ko Dievs lūdz no viņiem bez pretošanās vai aizvainojuma. Mēs pārstājam darīt lietas pēc sava veida un tai vietā iemācamies tās paveikt pēc Dieva veida. Šādā pakļāvības stāvoklī Grēku Izpirkšana ir efektīva un var notikt patiesa grēku nožēlošana. Nožēlas pilns cilvēks tad piedzīvos Svētā Gara svētdarošo spēku, kas piepildīs viņu ar sirdsapziņas mieru un ar samierināšanās prieku ar Dievu. Šajā brīnišķīgajā dievišķo īpašību apvienībā tas pats Dievs, kas māca mums staigāt ar salauztu sirdi, aicina mūs līksmot un turēt drošu prātu.

Kad mēs esam saņēmuši grēku piedošanu, salauzta sirds ir kā dievišķs vairogs pret kārdinājumu. Nefijs lūdza: „Lai elles vārti varētu būt pastāvīgi ciet manā priekšā, tāpēc ka mana sirds ir salauzta un mans gars ir nožēlas pilns!” (2. Nefija 4:32). Ķēniņš Benjamīns mācīja savai tautai, ja viņi staigās pazemības dziļumos, viņi vienmēr priecāsies, „būs [] piepildīti ar Dieva mīlestību, un vienmēr saglabās [] savu grēku piedošanu” (Mosijas 4:12). Kad mēs atdodam savu sirdi Tam Kungam, pasaules valdzinājums vienkārši zaudē savu pievilcību, un mēs priecājamies taisnīgumā.

Tomēr ir vēl viena salauzta sirds īpašība — tā ir mūsu dziļā pateicība par Kristus ciešanām mūsu labā. Ģetzemanē Glābējs „pazemojās visam” (M&D 88:6), kad Viņš nesa katras cilvēciskās dvēseles grēku nastu. Golgātā Viņš „nodeva Savu dzīvību nāvē” (Jesajas 53:12), un Viņa diženā sirds burtiski salūza tās pilnīgās mīlestības dēļ pret Dieva bērniem. Kad mēs atceramies Glābēju un Viņa ciešanas, mūsu sirdis arī lūzīs pateicībā par Iesvaidīto.

Kad mēs ziedojam Viņam visu, kas mums ir, un visu, kas mēs esam, Tas Kungs piepildīs mūsu sirdis ar mieru. Viņš „dziedinās sagrauztas sirdis” (Jesajas 61:1) un svētīs mūsu dzīvi ar Dieva mīlestību, kas ir „saldāk[a] par visu saldo . . . un tīrāk[a] par visu, kas ir tīrs” (Almas 32:42). Par šo es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.